

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
30. marts 1993 *

I sag T-30/92,

Ulrich Klinke, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, med bopæl i Luxembourg, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Domstol ved ekspeditionssekretær Timothy Millett, som befuldmægtiget, bistået af advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Timothy Millett, Domstolen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af Domstolens præsidents afgørelse af 28. juni 1991 om at udnævne sagsøgeren til fuldmægtig, for så vidt som han herved blev indplaceret i lønklasse A7 og ikke i lønklasse A6,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.P.M. Barrington, og dommerne K. Lenaerts og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 15. december 1992,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Ulrich Klinke, tiltrådte tjenesten ved Domstolen som juridisk sprog-ekspert i den tyske Oversættelsesafdeling den 1. april 1982. Efter oprindeligt at have været midlertidigt ansat blev han udnævnt til tjenestemand på prøve den 1. januar 1983. Den 1. oktober 1983 blev han fastansat og indplaceret i lønklasse LA6, løntrin 2, med anciennitet inden for løntrinnet fra den 1. april 1982.
- 2 Med virkning fra den 1. juli 1985 blev sagsøgeren stillet til rådighed for Informationstjenesten, da en af dennes tjenestemænd skulle gøre midlertidig tjeneste i en anden stilling.
- 3 Den 1. juli 1991 blev sagsøgeren, efter at den stilling, der var forbeholdt den forflyttede tjenestemand, var blevet ledig, udnævnt til fuldmægtig i Informationstjenesten og indplaceret i lønklasse A7, løntrin 3, efter at have bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på besættelse af den stilling, han havde beklædt i seks år, hvor han var stillet til rådighed.
- 4 Den 9. juli 1991 henvendte sagsøgeren sig til chefen for Personaleafdelingen og bad ham om at anmode ansættelsesmyndigheden om at ændre beslutningen om at indplacere ham i lønklasse A7 og indplacere ham i lønklasse A6.
- 5 Den 12. juli 1991 besluttede ansættelsesmyndigheden at yde sagsøgeren en godtgørelse svarende til forskellen mellem det nettovederlag, han tidligere oppebar i lønklasse LA6, løntrin 6, og det, der var forbundet med hans nye indplacering i løn-

klasse A7, løntrin 3. Godtgørelsen tager hensyn til eventuelle automatiske avanceringer til højere løntrin og tilpasningen af vederlaget.

- 6 Den 30. september 1991 klagede sagsøgeren over ansættelsesmyndighedens afgørelse om at udnævne ham til fuldmægtig, for så vidt angår indplaceringen i lønklasse A7, og krævede i stedet at blive indplaceret i lønklasse A6.
- 7 Ved skrivelse af 21. januar 1992, som blev meddelt sagsøgeren den 27. januar 1992, fik sagsøgeren besked om, at hans klage var blevet afvist. Det hedder i skrivelsen:

»Det Administrative Udvalg har under sit møde den 20. januar 1992 behandlet den klage, De har indgivet den 30. september 1991 over afgørelsen af 28. juni 1991 om at udnævne Dem til fuldmægtig i Informationstjenesten i lønklasse A7 med virkning fra den 1. juli 1991.

Jeg må desværre meddele, at Det Administrative Udvalg har besluttet at afvise Deres klage, da den af Dem anfægtede indplacering var i overensstemmelse med Domstolens faste praksis, som fastlagt på grundlag af retspraksis under det administrative møde den 11. juli 1979.

I henhold til retspraksis kan en tjenestemand kun undtagelsesvis udnævnes i den højeste lønklasse i de laveste og mellemste stillingsgrupper, og afgørelsen herom henhører under alle omstændigheder under administrationens skøn.

Det var under udøvelsen af dette skøn, at Domstolen ved sin førnævnte afgørelse af 11. juli 1979 med henblik på at sikre overholdelse af ligebehandlingsprincippet i forbindelse med ansættelse af tjenestemænd traf principafgørelsen om, at tjenestemænd fra Sprogtjenesten skal ansættes i lønklasse A7.

På grundlag af de foreliggende omstændigheder finder Det Administrative Udvalg, at administrationen ved at anvende denne principafgørelse på Dem ikke foretog en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder og ikke behandlede Dem anderledes end andre tjenestemænd, der udøver tilsvarende hverv.

Det kan ikke ændre denne konklusion, at De var blevet stillet til rådighed for Informationstjenesten i ca. seks år. For det første kan De ikke støtte ret på den påståede ulovlighed af denne foranstaltning, som De selv har indvilliget i, og som opfyldte Deres personlige ønsker. For det andet blev der inden for det i henhold til vedtægtens artikel 32 tilladte ved Deres indplacering på løntrin i den nye lønklasse taget hensyn til den faglige erfaring, De har opnået under udøvelsen af hvervet.

...«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 8 Det er på denne baggrund, at sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. april 1992 har anlagt nærværende sag. Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt.
- 9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 10 Den mundtlige forhandling fandt sted den 15. december 1992. Parternes repræsentanter afgav indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.

11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Som følge heraf annulleres den af Domstolens præsident i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed truffene afgørelse om at udnævne sagsøgeren til fuldmægtig i Informationstjenesten med indplacering i lønklasse A7, løntrin 3, og — om fornødent — det administrative udvalgs afgørelse af 21. januar 1992 om stadfæstelse af sagsøgerens udnævnelse i lønklasse A7, løntrin 3.
- Det fastslås, at sagsøgeren er berettiget til at blive udnævnt i lønklasse A6.
- Domstolen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Parternes anbringender og argumenter

13 Sagsøgeren har påberåbt sig fire anbringender. Han har for det første anført, at begrundelsen for afgørelsen om afvisning af hans klage er fejlagtig. Han har for det andet gjort gældende, at der foreligger en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder, for det tredje, at der er sket en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling, og for det fjerde, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

Det første anbringende om, at begrundelsen for afgørelsen om afvisning af klagen er fejlagtig

Parternes argumenter

- 14 Sagsøgeren har anført, at den fortolkning, Domstolens Administrative Udvalg anlagde af Domstolens afgørelse af 11. juli 1979, der betegnes som »principafgørelsen om, at tjenestemænd fra Sprogtjenesten skal ansættes i lønklasse A7«, er uholdbar, hvorfor begrundelsen for afgørelsen om afvisning af klagen er fejlagtig.
- 15 Efter sagsøgerens opfattelse er en »principafgørelse om, at tjenestemænd fra Sprogtjenesten skal ansættes i lønklasse A7« ensbetydende med, at LA6-tjenestemænd automatisk overgår til lønklasse A7. En sådan fortolkning er uforenelig med såvel ånden bag som ordlyden af afgørelsen af 11. juli 1979, som ikke forbyder, at tjenestemænd overgår fra lønklasse LA6 til lønklasse A6, men blot fastslår, at et sådant karriereforløb ikke kan være automatisk.
- 16 Sagsøgte finder, at der i forbindelse med afgørelsen om afvisning af klagen er taget behørigt hensyn til rækkevidden af afgørelsen af 11. juli 1979. Navnlig viser udtrykket »principafgørelse« klart, at Domstolen har opstillet en hovedregel, som der kan gøres undtagelser fra i relevante tilfælde. Denne fortolkning bekræftes ifølge sagsøgte i øvrigt af femte afsnit i afgørelsen om afvisning af klagen, idet det heraf fremgår, at ansættelsesmyndigheden tog hensyn til sagsøgerens særlige situation, men fandt, at de konkrete omstændigheder netop ikke gav grundlag for en undtagelse fra hovedreglen.

Rettens bemærkninger

- 17 Det er ubestridt, at Domstolen under sit administrative møde den 11. juli 1979 traf følgende afgørelse:

»Tjenestemænd i kategori LA, som allerede er indplaceret i lønklasse LA6 inden for deres kategori, har ikke krav på automatisk at blive udnævnt i lønklasse A6. I

henhold til vedtægtens artikel 31 udnævnes tjenestemænd nemlig i den laveste lønklasse i deres stillingsgruppe. Desuden ville overgangen fra LA6 til A6 i betragtning af det begrænsede antal ledige stillinger i den højeste lønklasse i stillingsgruppen A7/A6 medføre, at tjenestemænd i lønklasse A7 blokeres i den pågældende tjenestegruppe, og således forringe disse tjenestemænds muligheder for forfremmelse til den højeste lønklasse i stillingsgruppen betydeligt.«

18 Efter Rettens opfattelse kan syntagmet »principafgørelsen om, at tjenestemænd fra Sprogtjenesten skal ansættes i lønklasse A7« ikke fortolkes som værende ensbetydende med, at tjenestemænd i lønklasse LA6 automatisk overgår til lønklasse A7.

19 Som anført af sagsøgte er anvendelsen af udtrykket »principafgørelse« nemlig udtryk for, at der er tale om en hovedregel, som der kan gøres undtagelser fra. En sådan fortolkning af udtrykket er i overensstemmelse med dets sædvanlige betydning, og desuden er kun denne fortolkning forenelig med opbygningen af afgørelsen om afvisning af klagen, da denne afgørelses femte og sjette afsnit ville være overflødige, såfremt sagsøgte havde anvendt udtrykket »principafgørelse« med henblik på at udelukke enhver undtagelse fra hovedreglen.

20 Denne fortolkning af afgørelsen af 11. juli 1979 er i øvrigt i overensstemmelse med Domstolens og Rettens faste praksis, hvorefter der kun undtagelsesvis kan ske ansættelse i den øverste lønklasse i en stillingsgruppe på grundlag af vedtægtens artikel 31, stk. 2 (jf. senest Rettens dom af 7.5.1991, sag T-18/90, Jongen mod Kommissionen, Sml. II, s. 187, præmis 12).

21 Det første anbringende må herefter forkastes.

Det andet anbringende om en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

- 22 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden — i betragtning af hans lange erfaring i Informationstjenesten og hans af hans overordnede højt vurderede kvalifikationer — ikke uden at gøre sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn kunne finde, at hans personlige situation gjorde det berettiget at ansætte ham i lønklasse A7.
- 23 Sagsøgte har heroverfor anført, at den tog hensyn til de påberåbte seks tjenestear ved at indplacere sagsøgeren på det tredje løntrin i lønklasse A7 og ved at yde ham en godtgørelse for at dække forskellen mellem hans tidligere og hans nye vederlag. Den udøvede således sin skønsbeføjelse på en rimelig måde. Den har herved henvist til, at ansættelsesmyndigheden ifølge Domstolens faste praksis »har et vidt skøn inden for de rammer, der er fastlagt i vedtægtens artikel 31 og artikel 32, stk. 2, eller interne afgørelser truffet i henhold hertil, ved vurderingen af den tidligere erhvervede faglige erfaring hos en person, der ansættes som tjenestemand, såvel for så vidt angår karakteren af denne erfaring og dens varighed som dens ... relevans for den pågældende stillings krav« (dom af 5.10.1988, forenede sager 314/86 og 315/86, De Szy-Tarisse mod Kommissionen, Sml. s. 6013).

Rettens bemærkninger

- 24 Det bemærkes, at sagsøgerens argumentation forudsætter, at ansættelsesmyndighedens vurdering af hans kvalifikationer er relevant for spørgsmålet, om vedtægtens artikel 31, stk. 2, skal bringes i anvendelse.
- 25 Det fremgår således af Domstolens praksis, at der kun rent undtagelsesvis kan foretages ansættelser i den højeste lønklasse i en stillingsgruppe, nemlig når en anvendelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2, er begrundet i særlige tjenstlige behov, som kræver ansættelse af en særlig kvalificeret tjenestemand (dom af 6.6.1985, sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 1723, præmis 9).

- 26 Modsat vedtægtens artikel 32, stk. 2, hvorefter ansættelsesmyndigheden under hensyn til den udvalgte ansøgers uddannelse og særlige faglige erfaring kan give en anciennitetsforbedring, er formålet med artikel 31, stk. 2, således at give ansættelsesmyndigheden mulighed for at tage hensyn til en bestemt tjenestegrens særlige behov ved at tilbyde attraktive vilkår med henblik på at tiltrække særlig kvalificerede ansøgere.
- 27 Sagsøgeren har imidlertid ikke påvist nogen holdepunkter — eksempelvis i meddelelsen om udvælgelsesprøven — for, at Informationstjenestens behov i det foreliggende tilfælde krævede en ansættelse af en særlig kvalificeret tjenestemand.
- 28 Det følger heraf, at sagsøgerens kvalifikationer var uden betydning for hans indplacering i lønklasse ved udnævnelsen, og at det, selv om sagsøgeren var yderst kvalificeret til at beklæde den stilling, han var udnævnt til i lønklasse A7, og som han beklæder til almindelig tilfredshed, ikke krævede nogen ekstraordinære kvalifikationer at beklæde den pågældende stilling.
- 29 Det andet anbringende må herefter forkastes.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

- 30 Sagsøgeren har anført, at han er blevet udsat for en ulovlig forskelsbehandling i forhold til tjenestemænd i lønklasse A7. Selv om den interne udvælgelsesprøve nr. CJ 115/89 sigtede mod udnævnelse af fuldmægtige i lønklasse A6 og A7, gav sagsøgte ved på forhånd at beslutte, at LA6-tjenestemænd ikke kunne indplaceres i lønklasse A6, udtryk for, at kun A7-tjenestemænd gennem den pågældende udvælgelsesprøve kunne blive indplaceret i lønklasse A6. Sagsøgeren finder imidlertid, at han efter at have udøvet hvervet som fuldmægtig i mere end seks år og i denne periode i realiteten at have været » fungerende fuldmægtig « fortjener samme behandling som en A7-tjenestemand.

- 31 Sagsøgte har gjort gældende, at udvælgelsesprøven ikke sigtede mod udnævnelse af fuldmægtige »i lønklasse A6 og A7«, men alene sigtede mod »ansættelse af en fuldmægtig (stillingsgruppe A7/A6)«.
- 32 Sagsøgte har først henvist til, at den tog behørigt hensyn til sagsøgerens seks år i Informationstjenesten ved at give ham den maksimale anciennitetsforbedring.
- 33 Sagsøgte har dernæst anført, at sagsøgeren med urette forsøger at sammenligne sin situation med A7-tjenestemænds. Eftersom sagsøgeren på det relevante tidspunkt var tjenestemand i lønklasse LA6, kan han kun sammenlignes med andre tjenestemænd i samme lønklasse. Sagsøgeren har erkendt, at sagsøgte behandlede ham på samme måde som »enhver anden tjenestemand i Sprogstjenesten«, og han kan således ikke hævde at være blevet udsat for en ulovlig forskelsbehandling. Sagsøgte har henvist til fem tilfælde, hvor LA-tjenestemænd er blevet udnævnt i lønklasse A7 ved Domstolen, og gjort gældende, at forbuddet mod forskelsbehandling, som bl.a. er kommet til udtryk i vedtægtens artikel 5, stk. 3, indebærer, at sagsøgeren skal behandles på samme måde som disse andre LA-tjenestemænd.

Retten bemærkninger

- 34 Der findes ikke at kunne gives sagsøgeren medhold i, at Domstolen på forhånd havde besluttet, at kun A7-tjenestemænd gennem udvælgelsesprøve nr. CJ 115/89 kunne blive indplaceret i lønklasse A6. Det hedder nemlig i afgørelsen af 11. juli 1979, at tjenestemænd i lønklasse LA6 ikke har krav på »automatisk at blive udnævnt i lønklasse A6«, hvilket fortsat giver mulighed for, at de bliver udnævnt i denne lønklasse.
- 35 Under alle omstændigheder skal den forskelsbehandling, sagsøgeren hævder at have været offer for, vurderes på grundlag af baggrunden for den bestemmelse, ved hvis anvendelse han skal være blevet udsat for forskelsbehandling, således som den er defineret i dommen i sagen De Santis mod Revisionsretten, jf. ovenfor.

- 36 Det relevante sammenligningsgrundlag er herved hverken den kategori eller den tjenestegruppe, som de udnævnte tjenestemænd kommer fra, eller deres kvalifikationer, men derimod de særlige krav, som er forbundet med de forskellige stillinger, der skal besættes.
- 37 Retten har imidlertid under retsmødet kunnet konstatere, at der, siden afgørelsen af 11. juli 1979 blev meddelt de berørte ansatte, ikke er nogen tjenestemænd, der er overgået fra tjenestegruppe LA til kategori A og herved er blevet indplaceret i en anden lønklasse end lønklasse A7. På den baggrund kan sagsøgeren ikke gøre gældende, at stillinger, der kan sammenlignes med hans, er blevet besat i lønklasse A6.
- 38 Det tredje anbringende må herefter forkastes.

Det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24

Parternes argumenter

- 39 Sagsøgeren har anført, at der ikke var nogen hjemmel for, at han blev stillet til rådighed for Informationstjenesten, idet vedtægten kun giver mulighed for midlertidig tjeneste i en anden stilling (»détachement« og »intérim«). Da ansættelsesmyndigheden havde bragt hans karriere i fare ved at vælge en ulovlig ordning, skulle den på grundlag af dens bistands- og omsorgspligt i henhold til vedtægtens artikel 24 have rådet bod på fejlen ved at indplacere ham i lønklasse A6.
- 40 Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgeren, da de i henhold til vedtægten gældende frister er udløbet, ikke nu kan påberåbe sig, at det var ulovligt, at han blev stillet til rådighed.

Retten bemærkninger

- 41 Det bemærkes, at sagsøgeren har anerkendt, at han var stillet til rådighed for Informationstjenesten i ca. seks år, inden denne situation blev bragt til ophør, da han

blev udnævnt til fuldmægtig den 1. juli 1991. Han har i øvrigt som bilag til stævningen fremlagt en kopi af en skrivelse af 5. juni 1985, hvorved Domstolens justitssekretær underrettede ham om Domstolens afgørelse, truffet på det administrative møde den 22. maj 1985, om at tillade, at han blev stillet til rådighed for Informationstjenesten. I skrivelsen blev det præciseret, at han ville udøve hvervet som fuldmægtig i den pågældende tjenestegren midlertidigt og med bibeholdelse af sin oprindelige lønklasse.

- 42 Det må på denne baggrund fastslås, at den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte frist, inden for hvilken der skulle gøres indsigelse mod lovligheden af, at han blev stillet til rådighed, for længst var udløbet.
- 43 Det fjerde anbringende må herefter afvises.

Sagens omkostninger

- 44 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme procesreglements artikel 88 bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

1) Domstolen frifindes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Barrington

Lenaerts

Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. marts 1993.

H. Jung

D.P.M. Barrington

Justitssekretær

Afdelingsformand